

tidligere Ulykkesforsikringslove og til de Overenskomster, der er truffene under de nuværende Forhold, men saa ydes der dem eller deres efterladte en Statsgave som Paaskønnelse for den farefulde Gerning, de udøver, og hvorved de i høj Grad støtter og gavner vort Samfund. Under hvilke Former det skal ske, ved jeg ikke, men det forekommer mig dog, at det vilde være naturligt, at det blev under saa bestemte Former, at disse Folk vidste, at de i alle Tilfælde havde en saadan Understøttelse i Vente, og at det ikke i noget som helst Tilfælde kunde tænkes, at denne Sum ikke kom dem eller deres efterladte til gode. Jeg kunde ønske, at den højtærede Minister lidt nærmere vilde skitsere den paa-tænkte Ordning, saa vidt det kan lade sig gøre i Øjeblikket. Jeg kan ikke tænke mig, at den Omstændighed, at Ulykkesforsikringssummerne yderligere forhøjedes fra Selskabernes Side, skulde medføre, at Staten sagde: Nej, naar der vanker en saa høj Forsikringssum, yder vi ikke noget. Jeg havde nærmest tænkt mig Forholdet ordnet paa lignende Maade som Veteran-gaven, altsaa som en Slags Statsgave, man yder til dem, der kommer til Skade eller omkommer under de Forhold, der har direkte Krigsforanstaltninger som Aarsag, uden Hensyn til den Sum, som tilkommer vedkommende ad anden Vej.

Indenrigsministeren (Rode): Hvis en bestemt Sum blev nævnt, vilde jeg frygte for, at det netop kom til at virke saaledes, at Staten derigennem paatog sig noget af den Forpligtelse, som eventuelt kan paahvile andre. Det kunde lettelig tænkes at gaa saaledes, at hvis det blev bestemt, at saa og saa meget vilde der i hvert Tilfælde blive ydet, vilde Rederne utvivlsomt regne hermed, altsaa at netop det vilde ske, som det ærede Medlem (Munk-Poulsen) befrygtede, nemlig at Dampskibsrederne vilde undlade at forhøje Forsikringerne. Jeg mener, at Forholdet rettelig bør ordnes saaledes, at Understøttelsen fremtræder som en Statsanerkendelse i Tilfælde af, at en Ulykke indtræder, og at denne Anerkendelse udtrykkes saaledes, at der ydes dem, som er blevet Invalidere, eller dem, der er blevet berøvet deres Forsørger, en Statsgave, uanset, hvad de har oppebaaret igennem den dem tilkommende Forsikringssum, men saaledes, at Staten, naar en Ulykke sker, afvejer deres Forhold, som man vil komme til Hjælp, ogsaa alle deres specielle Forhold, deres større eller mindre

Familie o. s. v., og derefter yder sin Støtte. Naar alle er enige om, at Hjælpen skal have Karakteren af en Statsanerkendelse for en betydningsfuld Gerning under særlig vanskelige Vilkaar, frygter jeg ikke for, at Staten ikke skal vise sig tilstrækkelig rundhaandet i sin Anerkendelse i saadanne Tilfælde.

L. D. Rasmussen: Jeg takker den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed han har modtaget den Tanke om en ekstraordinær Understøttelse til Søfolk eller deres efterladte, for saa vidt der sker en Ulykke under de foreliggende Forhold. Jeg er ganske sikker paa, at dette, at Tanken er kommet frem fra de forskellige Partier og er modtaget velvilligt af den højtærede Minister, vil have en ikke ringe Betydning for Søens Arbejdere.

Formanden: Folketingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds. har Ordet for en kort Bemærkning.

Munk-Poulsen: Ogsaa jeg takker Ministeren for det imødekommende Svar, idet jeg vel tør gaa ud fra, at Ministeren, hvis en Ulykke indtræder, vil tage Spørgsmaalet op til Løsning paa den af ham antydede Maade, og man tør sikkert ogsaa gaa ud fra, at de forskellige Partier her i Salen vil give Sagen deres fulde Støtte. Det er saa ikke mig om at gøre, paa hvilken Maade Sagen ordnes, naar blot det er givet, at Søfolkene eller deres efterladte faar den Opmuntring og den Støtte, som det forekommer mig, at der tilkommer dem under Hensyn til den farefulde Gerning, de udøver, ikke alene til deres egen, men til hele Samfundets Gavn.

J. C. Christensen: Søfolkene har faaet mange gode Ord under denne Forhandling, og det er meget naturligt; jeg er overbevist om, at der er ingen her i Tinget, som ikke ønsker Søfolkene al mulig Hjælp i Tilfælde af, at en Krigsulykke skulde ramme dem. Men jeg er bange for, at denne Forhandling alligevel ikke fører til andet end de smukke Ord. Saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Minister, er det ikke hans Agt at foretage noget, før der indtræffer en Ulykke; saa først skal Lovgivningsmagten sættes i Bevægelse. Men hvis det er Mening, tror jeg ikke, man opnaar, hvad de smukke Tanker i Virkeligheden tilsigter, thi det, der skulde opnaas, var, at vore Sømænd fik et stærkt Indtryk af, at Statsmagten